

Arrest

nr. 204 940 van 6 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd minstens sedert 13 juli 1997 op het grondgebied van België aangetroffen.

1.2. Verzoeker werd meerdere keren bevolen om het grondgebied te verlaten en werd gerepatrieerd naar Polen op 30 december 1998. Verzoeker keerde op ongekende datum terug naar België en werd vervolgens opnieuw bevolen om het grondgebied te verlaten. Op 25 augustus 2001, 26 juni 2002 en op 27 mei 2003 werd hij opnieuw gerepatrieerd naar Polen, waarna hij telkens werd aangetroffen in illegaal verblijf en betrappt werd op het plegen van strafbare feiten. Op 3 juni 2011 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens diefstal.

1.3. De correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 15 juli 2011 tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens diefstal. Op 1 september 2011 werd hij vrijgesteld zonder meer.

Op 9 november 2012 werd hij aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens diefstal.

De politierechtbank te Turnhout veroordeelde verzoeker op 28 maart 2013 tot één maand gevangenisstraf wegens geen houder rijbewijs en besturen tijdens rijverbod.

Het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeelde verzoeker op 8 mei 2013 tot 45 maanden gevangenisstraf wegens braak met inklimming.

1.4. Op 9 november 2015 werd het akkoord bekomen voor een *laissez-passer* met Polen. Op 14 september 2016 werd hem het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gebracht. Op 21 september 2016 werd verzoeker gerepatrieerd naar Polen.

Op 10 oktober 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden wegens diefstal.

Op 16 februari 2017 werd verzoeker aangetroffen, aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Mechelen wegens de opgelopen veroordeling van 10 oktober 2016. Er werd hem een 'vragenlijst hoorrecht' overhandigd op 20 februari 2017. Op 22 maart 2017 werd verzoeker gerepatrieerd naar Polen.

1.5. Op ongekende datum keerde hij terug naar België.

Op 30 november 2017 werd verzoeker aangehouden onder aanhoudingsmandaat en overgebracht naar de gevangenis op 1 december 2017 wegens drugsfeiten.

1.6. Op 1 juni 2018 werd in hoofde van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing.

1.7. Op 4 juni 2018 ondertekent verzoeker een "*VERTREK VERKLARING: UITDRUKKING VAN DE WIL VAN BETROKKENE OM VERWIJDERD TE WORDEN*" waarin hij niettegenstaande hij uitdrukkelijk op de hoogte is gebracht van de beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing (bijlage 13septies), met de hand schrijft "*Ik wil zo snel terug naar Polen*".

1.8. Tevens op 1 juni 2018 werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van acht jaar (bijlage 13sexies).

1.9. De bestreden bijlage 13septies d.d. 1 juni 2018 is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer : M., R. P., geboren te K., op 29.04.1975 , onderdaan van Polen (Rep.), wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten,

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, V D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, weerspanning feit waarvoor hij op 23/09/1997 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor we op 28/04/1998 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

hij heeft zich schuldig gemaakt als mededader – aan vrijheidsberovingederrechtelijk door particulier – afpersing – slagen en verwondingen-met bloeditstorting, verwonding, ziekte, feiten waarvoor hij op 20/04/2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel uitgezonderd 1 jaar effectief.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13/03/2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden met probatie uitstel van 3 jaren.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdaders, diefstal (herhaling) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, herhaling, feit waarvoor hij op 08/05/2013 door het Hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 45 maanden.

Dit vonnis/arrest bestraft eveneens de feiten, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bepaald door het vonnis C. Antwerpen afdeling Antwerpen van 15.03.2017.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 30/11/2017 in het Rijk verblijft en dat hij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie.

In de vragenlijst 'hoorrecht', ingevuld op 20.02.2017, verklaart betrokkene familie (zoon, broers, partner) te hebben in België.

Betrokkene heeft nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend en hij woont niet officieel samen met zijn partner of zijn zoon. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat de(zoon, broers, partner) van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Gezien de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, weerspanning feit waarvoor hij op 23/09/1997 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel van 5 jaren behalve de voorlopige hechtenis.

Gezien de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal, door middel van braak, inklimming, valse sleutels, feit waarvoor we op 28/04/1998 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt als mededader – aan vrijheidsberovingederrechtelijk door particulier – afpersing – slagen en verwondingen-met bloeditstorting, verwonding, ziekte, feiten waarvoor hij op 20/04/2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel uitgezonderd 1 jaar effectief.

- gezien De betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 13/03/2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden met probatie uitstel van 3 jaren.

Gezien de betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vereniging van misdaders, diefstal (herhaling) diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, herhaling, feit waarvoor hij op 08/05/2013 door het Hof van beroep van Antwerpen werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 45 maanden.

Dit vonnis/arrest bestraft eveneens de feiten, diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, bepaald door het vonnis C. Antwerpen afdeling Antwerpen 15.03.2017, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

In het administratief dossier van betrokkene en uit de vragenlijst hoorrecht ingevuld op 20.02.2017 zit geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van artikel 7, derde lid, en artikel 44 septies§1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V D., attaché, De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de directeur van de gevangenis van Sint-Gillis

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum om betrokkene vanaf 02/06/2018 op te sluiten en hem onmiddellijk over te brengen naar het gesloten centrum

Brussel, 01.06.2018

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie

(...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

2.2.3. Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting, die het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone

schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.4. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.4.1. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

2.2.5. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

2.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3.1.2. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

2.3.1.3. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3.1.4. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

2.3.1.5. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

2.3.1.6. De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

2.3.1.7. Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrenkt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.1.8. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert de schending aan van: "3.2.1. EERSTE MIDDEL – SCHENDING VAN - DE MATERIELE MOTIVERINGSVERPLICHTING (ART. 1_ - 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 – ART. 62 VREEMDELINGENWET)
- IUO. DE ZORGVULDIGHEIDSVERPLICHTING
- IUO ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN
- IUO. ART. 74/13 VREEMDELINGENWET
- IUO. HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL"

2.3.2.1. Verzoeker licht als volgt toe:

"In de bestreden beslissing wordt de impact c.q. de inmenging van de bestreden beslissing op het gezinsleven van verzoeker erkend.

Gelet op deze inmenging in het privé en gezinsleven van verzoeker dient acht geslaan te worden op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en aldus dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnese/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

2.

Terzake kan worden verwezen naar de concrete invulling van art. 8 EVRM door de Raad van State in haar arrest dd. 22 december 2010 (nr. 210.029), en de hieruit voor de Belgische Staat voortvloeiende verplichtingen (eigen onderlijning):

“ Overwegende dat art. 8 van het EVRM niet van openbare orde is, doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een “rechtmatige” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van art. 8 EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partijen en wat betreft de afweging tussen de belangen van de Staat enerzijds en van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds”

De Raad van State legt m.a.w. de verplichting aan de Belgische Staat op om te toetsen aan de voorwaarden van art. 8 EVRM.

3.

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt dus overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds.

Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

4.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

“ Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

5.

De belangenafweging in de bestreden beslissing in casu mist de vereiste pertinentie.

Verwerende partij erkent dat verzoeker een partner en zootje heeft in België, doch weigert hiermee rekening te houden, in essentie omdat verzoeker niet officieel samenwoont met zijn vriendin, mevr. K. R., en hun zootje.

Dit echter volledig onterecht.

Verzoeker erkent niet te zijn ingeschreven op het adres van mevr. R., (...) te Dilbeek; verzoeker werd reeds in 2016 ambtshalve geschrapt van op zijn vorig adres te Antwerpen.

In 2016 is verzoeker echter feitelijk gaan samenwonen met mevr. R. Verzoeker woont dan wel niet officieel samen, doch wel feitelijk. Het loutere feit dat verzoeker niet op dit adres is gedomycilieerd doet geen afbreuk aan de realiteit dat verzoeker wel degelijk een feitelijk gezin vormt met mevr. R. en zijn zootje.

Meer nog, tijdens de strafrechtelijke procedure waarvoor verzoeker zich in voorlopige hechtenis bevond werd steeds het adres van zijn partner te Dilbeek vermeld als zijn feitelijk verblijfsadres.

Hiervoor wordt verwezen naar de beide verhoren van verzoeker voor de onderzoeksrechter te Brussel, waarin als verblijfsadres wel degelijk het adres "Sint-Antoniuslaan 28/201 te Dilbeek", zijnde het adres van mevr. K. R., wordt opgenomen. (stuk 2 & 3)

Er kan dus alleen maar worden vastgesteld dat de verwerende partij uitgaat van een verkeerde premisse, zijnde dat verzoeker niet zou verblijven bij zijn partner en aldus geen feitelijk gezin vormt met zijn vriendin en zoontje, ondanks verwerende partij wel degelijk op de hoogte was of had moeten zijn van het tegendeel.

Door doelbewust te verwijzen naar foutieve informatie, zijnde het feit dat verzoeker niet zou samenwonen met zijn vriendin, bouwt verwerende partij een motivatie op die volledig op los zand steunt.

6.

Relevant gegeven is dat het bevel om het grondgebied te verlaten voor gevolg heeft dat verzoeker verwijderd wordt van zijn vriendin en zoontje, en derhalve zijn recht op een gezinsleven niet kan uitoefenen.

De elementen die worden aangehaald in de bestreden beslissing, zijnde dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen, is niet alleen naast de kwestie, maar ronduit foutief. Verzoeker woont wel degelijk samen met zijn zoontje en partner.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De bestreden beslissing blijft m.a.w. in gebreke een pertinente belangenafweging te maken tussen het recht op het gezinsleven van verzoeker en de toepassing van de Vreemdelingenwet; het wordt niet op afdoende wijze gemotiveerd hoe het bevel in overeenstemming kan worden gebracht met art. 8 EVRM.

Door het recht van verzoeker een gezinsleven uit te maken afhankelijk te maken van een louter administratief gegeven, zijnde waar verzoeker gedomicilieerd is, gaat verwerende partij in tegen een dergelijke ruime interpretatie van het concept "gezinsleven".

De beslissing bevat geen afdoende motivering nopens het gerechtvaardigd karakter van de inmenging in het gezinsleven. De in de beslissing opgenomen overwegingen rechtvaardigen de inmenging in het gezinsleven niet.

Een schending van art. 8 EVRM iuo. de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen.

2.3.1. TWEEDE MIDDEL

- Schending van art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- Schending van artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald: het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Wet van 29 juli 1991.

1.

Art. 7,3° van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een reden om het grondgebied te verlaten is:

- wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

2.

Er wordt in casu verwezen naar vijf vonnissen en één arrest, specifiek:

- *Corr. Antwerpen, 29/09/1997*
- *Corr. Antwerpen, 28/04/1998*
- *Corr. Antwerpen, 20/04/2006*
- *Corr. Antwerpen, 13/03/2013*
- *HvB Antwerpen, 8/5/2013*
- *Corr. Antwerpen 15/3/2017; dit vonnis heeft echter betrekking op feiten van 2013 (!)*

Samenvattend wordt dus verwezen naar een reeks strafrechtelijk gesanctioneerde feiten gepleegd in de periode 1997-2013; m.a.w. een reeks misdrijven waarvan de meest recente reeds meer dan vijf jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Hieruit leidt de verwerende partij af dat verzoeker dient beschouwd te worden als een gevaar voor de openbare orde.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

3.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een burger van de Unie een maatregel is die valt onder de toepassing van artikel 27 van de Europese richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de burgerschapsrichtlijn).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden.

Het Europese Hof van Justitie stelt in zijn rechtspraak het volgende hierover : “Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38, de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd moeten zijn op het gedrag van de betrokkene. Bovendien moet (...) het gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.” (HvJ, 17 november 2011, nr. C-434/10, r.o. 42).

Elders verduidelijkt het Hof het volgende: “Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.” (HvJ 22 mei 2012, nr. C-348/09, r.o. 30).

4.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing is overgegaan tot een evaluatie van het werkelijke en actuele van het gevaar voor de openbare orde door verzoeker.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten.

Uit het louter verwijzen naar strafrechtelijke veroordelingen in het (ver) verleden van verzoeker volgt helemaal niet automatisch een neiging van verzoeker dat hij dergelijk gedrag in de toekomst nog zal herhalen, hetgeen nochtans wel wordt vereist door het Hof van Justitie teneinde te kunnen besluiten tot een bedreiging voor de openbare orde.

Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.

5.

In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.

De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.

De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

De loutere verwijzing naar deze veroordeling vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).

Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van enkele veroordelingen besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."

2.3.2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat eveneens een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt.

2.3.2.3. De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

2.3.2.4. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoeker op het eerste gezicht niet duidelijk maakt op welk punt de motivering in de bestreden akte hem niet toelaat te begrijpen op welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet. In tegendeel blijkt uit het betoog van de verzoeker dat hij er ardoende kennis van heeft op welke gronden, in rechte en in feite, de bestreden verwijderingsbeslissing berust. De verzoeker argumenteert dat hij niet akkoord kan gaan met de geboden motivering, doch een dergelijke inhoudelijke kritiek betreft niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.3.2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.3.2.6. Voorts dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM op zich geen verplichting inhoudt tot een formele motivering dienaangaande in de verwijderingsbeslissing. Bovendien zijn in de bestreden akte wel degelijk de feitelijke vaststellingen opgenomen als waarom de verwijdering van de verzoeker geen inbreuk inhoudt op de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

2.3.2.7. Een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is op het eerste gezicht dus niet aangetoond.

2.3.2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.2.9. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3.2.10. Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.2.11. Uit het betoog van de verzoeker blijkt voorts dat hij tevens aanvoert dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is geschonden in de mate dat er ten onrechte geen of niet voldoende rekening zou zijn gehouden met zijn gezins- en familielevens in België. Dit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat een specifieke zorgvuldigheidsplicht oplegt bij het nemen van verwijderingsbeslissingen, houdt inderdaad in dat de verweerder bij het treffen van de bestreden akte rekening moet houden met verzoekers gezins- en familielevens.

2.3.2.12. Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven en de bestreden verwijderingsbeslissing dus uitvoering geeft aan Unierecht, moet het begrip 'gezins- en familielevens' worden geïnterpreteerd in de zin van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat eveneens in artikel 52.3. bepaalt dat aan artikel 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte moet worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.13. De verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.14. Artikel 8 van het EVRM omvat onder meer het recht op eerbiediging van familie- en gezinslevens en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.3.2.15. Wanneer een risico van schending van het respect voor het familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden verwijderingsbeslissing.

2.3.2.16. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.3.2.17. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dus een feitenkwestie.

2.3.2.18. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, nr. 51564/99, *Conka v. België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.3.2.19. De verzoeker argumenteert dat hij een daadwerkelijk gezinsleven heeft in België met mevrouw R. en hun zoontje. Met dit gezinsleven zou ten onrechte geen rekening zijn gehouden.

2.3.2.20. Uit de bestreden akte blijkt echter dat omtrent deze beweerde gezinsrelatie het volgende werd gesteld:

“In de vragenlijst ‘hoorrecht’, ingevuld op 20.02.2017, verklaart betrokkene familie (zoon, broers, partner) te hebben in België.

Betrokkene heeft nooit een aanvraag gezinshereniging ingediend en hij woont niet officieel samen met zijn partner of zijn zoon. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kinderen heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van deze kinderen, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarige kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen en voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Bovendien het feit dat de(zoon, broers, partner) van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is”.

De verweerder stelt zich zodoende op het standpunt dat de verzoeker zijn beweerde gezinsrelatie niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker *“erkent niet te zijn ingeschreven op het adres van mevr. R., (...) te Dilbeek; verzoeker werd reeds in 2016 ambtshalve geschrapd van op zijn vorig adres te Antwerpen”*. Evenmin wordt betwist dat verzoeker nooit een aanvraag gezinshereniging heeft aangevraagd, noch dat verzoeker sedert zijn verblijf in België ooit een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in zijn hoedanigheid van Unieburger. Met de loutere bewering toont verzoeker, dat hij

daarna wel feitelijk ging samenwonen met mevrouw R. en hij *“tijdens de strafrechtelijke procedure waarvoor verzoeker zich in voorlopige hechtenis bevond werd steeds het adres van zijn partner te Dilbeek vermeld als zijn feitelijk verblijfsadres”*, evenwel niet aan dat deze vaststellingen incorrect zouden zijn of dat zij zouden berusten op een onzorgvuldige feitenfinding. De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker toekomt, wanneer hij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om rekening houdend met de omstandigheden van de zaak op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. *In casu* kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij al geruime tijd een duurzame relatie heeft met mevrouw R., op wiens adres hij feitelijk zou wonen en met wie hij een zoon heeft. Deze loutere bewering van de verzoeker, dat hij met hen een gezin vormt, volstaat uiteraard niet om concrete en daadwerkelijk beleefde nauwe banden aan te tonen die door artikel 8 van het EVRM worden beschermd. Daarbij komt nog dat verzoeker daags voor het indienen van een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ook het formulier *“vertrek verklaring: uitdrukking van de wil van betrokkene om verwijderd te worden”* ondertekent, waarin hij niettegenstaande hij uitdrukkelijk op de hoogte is gebracht van de beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing (bijlage 13septies), met de hand schrijft: *“Ik wil zo snel terug naar Polen”*. Verzoeker had reeds een dergelijk formulier ondertekend op 17 maart 2017 en was aldus bekend met de gevolgen ervan. De Raad merkt nog op de moeder van verzoekers zoon, waarmee hij feitelijk zou samenwonen, ook de Poolse nationaliteit heeft en er geen beletsels worden aangevoerd waaruit kan blijken dat ze in Polen geen gezinsleven zouden kunnen starten/uitbouwen. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner, zo hij die heeft, en zijn eventuele gezinsleven, *hic et nunc* niet aangetoond, met haar en zijn zoon verder te onderhouden, zo er al een gezinsleven zal worden aangetoond.

2.3.2.21. De verzoeker verwijst tevens naar zijn *“naaste familie”* in België. De verzoeker betwist echter niet, zoals vermeld in de bestreden akte, dat hij niet afhankelijk is van deze familieleden zodat deze banden niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, *Council of Europe Publishing*, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. *In casu* beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 van het EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

2.3.2.22. De verweerder motiveert dienaangaande nog als volgt: *“Bovendien het feit dat de(zoon, broers, partner) van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is”*.

2.3.2.23. Hoe dan ook waar verzoeker meent dat hij niet kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde, betwist hij niet dat hij bij herhaling het voorwerp is geweest van veroordelingen voor strafbare feiten, noch betwist hij dat deze ernstig zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de verwerende partij op individuele basis een duidelijke beoordeling heeft gemaakt van het persoonlijk gedrag van verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om uit het geheel van de veroordelingen en de terugkerende aard ervan, af te leiden dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Verwerende partij heeft blijkens een lezing van de bestreden beslissing met dit element rekening gehouden bij de beoordeling van zijn gezins- en privéleven. In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft de verwerende partij wel degelijk een afweging gemaakt met zijn gezinsleven. Waar verzoeker nog beweert dat deze feiten reeds minstens 5 jaar oud zijn, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 30 november 2017 werd aangehouden onder aanhoudingsmandaat en overgebracht naar de gevangenis op 1 december 2017 wegens *“dader-mededader”*, *“verdovende middelen, deelname aan vereniging”*, *“wapens verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen”*, *“heling”* en *“verdovende middelen onwettig bezit”*. Een schending van artikel 7, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

2.3.2.24. De Raad stelt aldus vast dat op het eerste gezicht geen enkel element voorligt dat toelaat het bestaan van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven vast te stellen. De Raad merkt nog op dat de beweerdde belangenafweging zich immers enkel opdringt wanneer er sprake is van een door artikel 8 van het EVRM beschermde gezins- of familiebanden, *quod non in casu*.

2.3.2.25. Er wordt geen ernstig middel aangevoerd.

2.3.2.26. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

K. DECLERCK